

El meu amic Albert Boadella

"Em va demanar si podia treure a la meva crítica la història del carnet del PSC-PSOE de l'Albert o acusar-lo d'hipòcrita o quelcom de semblant per tal d'encendre la polèmica."

El 14 d'octubre, els Joglars estrenaven a Girona el seu nou espectacle, *El Nacional*, en el qual Albert Boadella s'empenya amb l'actitud dels actors-directors-funcionaris que viuen arrapats a la mamella de la ministra de Cultura o d'algun altre conseller grassonnet, xuclant com uns desesperats una subvenció darrere l'altra. Dos dies després sortia la meua crítica a *El País*, on tractava d'hipòcrita Albert Boadella. (Els Joglars reben una subvenció anual del Ministeri de Cultura i una altra de la Generalitat catalana.) Doncs bé, aquella mateixa nit, l'Albert em feia afusellar, simbòlicament, és clar, dalt l'escenari del Teatre Municipal de Girona i, un cop mort i ben mort, m'escopia: "Borratxo!"

Pocs dies després, a les pàgines d'*El Periódico*, Arturo San Agustín, tot comentant aquest afusellament, que el periodista va interpretar com un homenatge de l'Albert a la meua persona, es preguntava si la nostra enemistat "*como dice el bolero, es sólo teatro*". I ves per on, la va encertar.

De fet, quan vaig acusar l'Albert d'hipòcrita —'ypokrités en grec vol dir mim, actor, el qui interpreta, el qui fingeix...— va ser conseqüència d'una trucada d'en Josafat, l'home de confiança de l'Albert. En Josafat em va trucar poc abans de l'estrena per dir-me que, tenint en compte que l'espectacle anava del món del teiatru —"que com tu saps millor que ningú només interessa quatre gats"—, temia que no s'organitzés prou mullader, "contràriament —em va dir— a altres vegades, en què l'Albert s'ha ficat amb els pares filipons, amb la vaca cega o amb la santa de Banyoles"; em va demanar si podia treure a la meua crítica la història del carnet del PSC-PSOE de l'Albert o acusar-lo d'hipòcrita o quelcom de semblant per tal d'encendre la polèmica. "T'ho demano en nom de l'Albert —em va dir—, per l'amistat que sé que us uneix i perquè amb el teu prestigi i el del teu diari em consta que se n'assabentaran a Sepharad, que és el que de fet ens interessa, perquè l'espectacle va de *bolos*" (*El Nacional* és coproduït per una sèrie de teatres institucionals escampats per la geografia espanyola.)

Dit i fet. Com podia jo negar aquest favor a l'Albert! I, en agraïment, ell va i m'afusella. Un homenatge? És clar que sí! Ser afusellat en un espectacle dels Joglars no es pot entendre d'una altra manera. Si sabéssiu l'enveja

que em té en Josafat, el qual, després de tants anys de fer de gos de l'Albert, encara no l'ha tret mai en cap dels seus espectacles, ni que sigui per a llepar un codony!

Albert Boadella, l'home que fingeix... I no sabeu pas com! L'Albert, el d'*Operació Ubu* (l'Ubu, l'Excels era en Pujol), quan ha de fer el llibre-estampeta sobre els 25 anys d'Els Joglars, a qui creieu que s'encomana? A la Moreneta? No! A la Generalitat de Catalunya: *Mester de Joglaria. Els Joglars vint-i-cinc anys* (Edicions 62, Barcelona, 1987), llibre patrocinat, finançat, pel Departament de Cultura de la Generalitat catalana. El text, amb un pròleg de l'Albert, va ser redactat per Lluís Racionero i Antoni Bartomeus. El primer, fill, com el seu nom indica, d'un militar, llicenciat a Berkeley i actualment casat amb la famosa doctora Ochoa, és un tipus que sempre ha anat d'intel·lectual per la vida, que és un dels gremis que l'Albert diu que més odia; l'altre era i continua essent un alt funcionari del Departament de Cultura de la Generalitat catalana. Un funcionari a qui els *teiatreros* van a pidolar subvencions, és a dir, un funcionari cultural, un bernat pudent als ulls de l'Albert.

Només hi ha una altra espècie de paràsit que li faci més fàstic, a l'Albert: el crític de teatre. No obstant això, quan en 1981 la Universidad Internacional Menéndez Pelayo, amb seu a Sitges, l'invita a participar en un curs sobre *El teatro europeo de los 80* (Ed. Laia, Barcelona, 1983), qui escull l'Albert com a interlocutor per a analitzar el seu teatre? Una llevadora, un veterinari, un canonge, un mandril, la Pilarica? No! El crític del diari *El País*, el seu bon amic Joan de Sagarra. Recordo que en acabar la sessió acadèmica vàrem signar el llibre d'or de la Universidad. L'Albert hi va escriure: "Viva l'agricultura!", i jo: "Un imbècil sense cultura mai no serà un perfecte imbècil". I ens en vàrem anar a sopar plegats. Després vàrem anar a fer un tomb pel carrer del Pecat i vàrem agafar una merda com un piano, sobretot jo, fins al punt que l'Albert em va haver de dur a l'hotel a coll-i-be i, poc abans d'arribar-hi, me li vaig cagar a sobre. D'aquí ve, i no és la primera vegada, que em tracti de borratxo —*S'agarra i es caga*, com va dir una altra vegada— tot i que des de fa vuit anys no tasto ni una gota d'alcohol, com l'Albert, per sort, sap molt bé.

Joan de Sagarra